Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36543
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

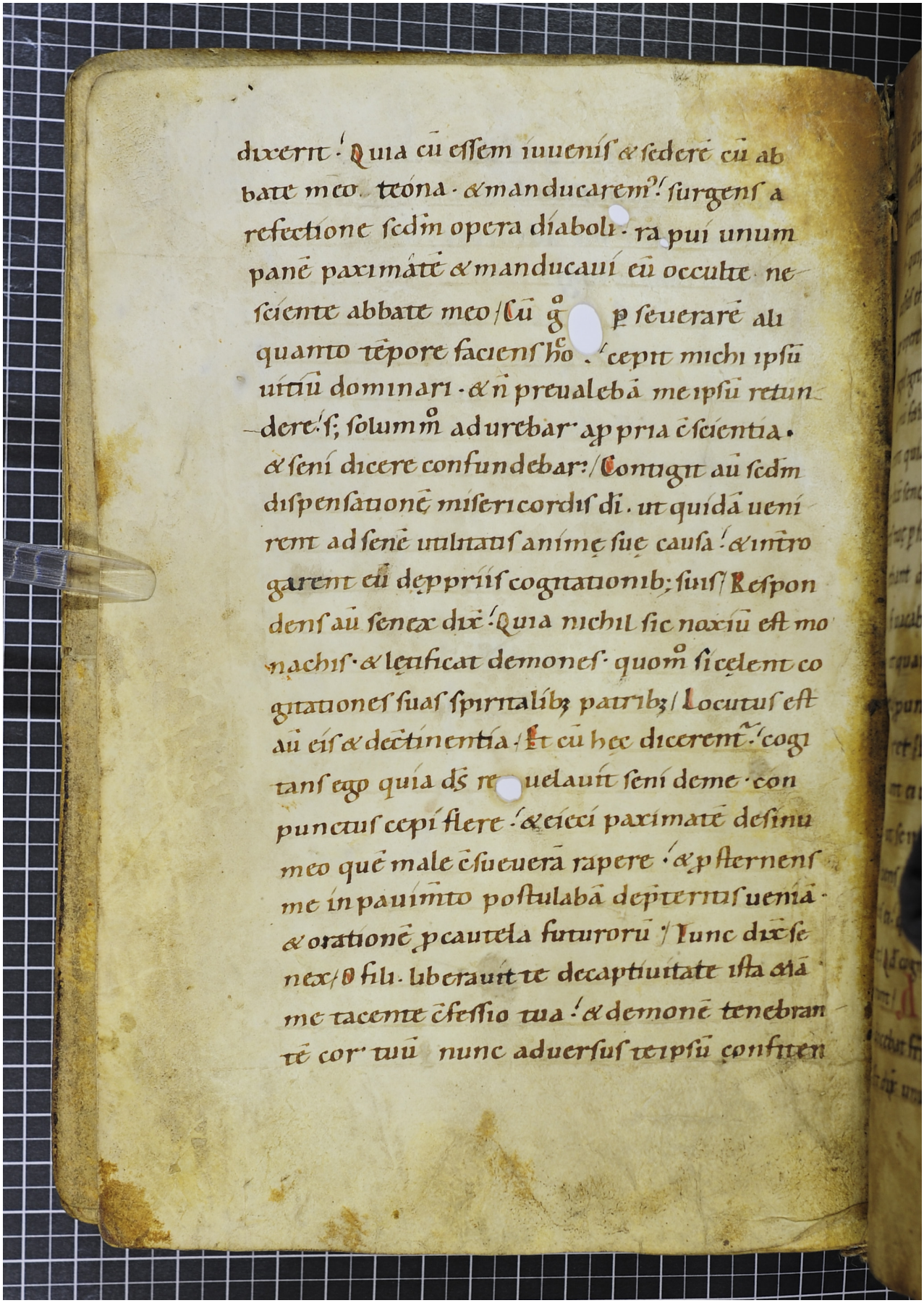

dixerit. Quia cũ essem iuuenis & sedere cũ ab
bate meo. teona. & manducarem. surgens a
refectione sedm opera diaboli. rapui unum
panẽ paximatẽ & manducaui eũ occulte ne
sciente abbate meo. Cũ g̃ p seueraret ali
quanto tẽpore faciens hoc. cepit michi ipsũ
uitiũ dominari. & n̄ prevalebã meipsũ retun
dere. s; solumm̃ adurebar. ap pria c̃scientia.
& seni dicere confundebar. Contigit aũ sedm
dispensationẽ misericordis di. ut quidã ueni
rent ad senẽ utilitatis animę suę causã. & intro
garent eũ deppriis cogitationib; suis. Respon
dens aũ senex dixit. Quia nichil sic noxiũ est mo
nachis. & lętificat demones. quom̃ sicęlent co
gitationes suas spiritalib; patrib;. Locutus est
aũ eis & dectinentia. Et cũ hec dicerem̃. cogi
tans ego quia ds̃ re uelauit seni deme. con
punctus cepi flere. & eicci paximatẽ desinu
meo quẽ male c̃sueuerã rapere. & p sternens
me in pauimto postulabã deptertius uenia.
& orationẽ pcautela futuroru. Tunc dixit se
nex. O fili. liberauit te decaptiuitate ista ata
me tacente c̃fessio tua. & demonẽ tenebran
tẽ cor tuũ nunc aduersus teipsũ confiten